

Vyvěšeno dne: 24. 7. 2026

Svěšeno dne: 7. 8. 2026

Drahomíra Hrbáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiného a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. Daniel Řehák**, bytem Na Splavě 56, Česká Třebová, zastoupený Mgr. Petrem Krátkým, advokátem se sídlem K Blahobytu 2500, Pardubice, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2025, č. j. 8 A 10/2025-54,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2025, č. j. 8 A 10/2025-54, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** městskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 16. 9. 2024 žádost o vydání zbrojního průkazu pro skupiny A až E. Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, kontaktní místo Ústí nad Orlicí, jako *správní orgán prvního stupně*, rozhodnutím ze dne 25. 10. 2024, č. j. KRPE-84268-23/ČJ-2024-1700IY-UO (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), žádost podle § 18 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), zamítlo. Dospělo k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti podle § 18 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 22 odst. 1 písm. c) bodem 1 zákona o zbraních. Správní orgán prvního stupně vycházel zejména z toho, že žalobci byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, č. j. 7 T 10/2012-10460, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2017, uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let s dohledem; od právní moci tohoto rozsudku podle správního orgánu dosud neuplynulo deset let, což vylučovalo závěr o bezúhonnosti žalobce podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Namítal především, že správní orgán neměl vycházet z rozsudku z roku 2017, neboť tímto rozsudkem nebylo rozhodnuto o jeho vině, nýbrž pouze o souhrnném trestu. Podle žalobce bylo třeba vycházet z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, č. j. 7 T 10/2012-9395, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014, sp. zn. 6 To 29/2014, kterým byl pravomocně uznán vinným dne 15. 9. 2014; desetiletá doba ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních proto podle něj uplynula dne 15. 9. 2024.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2024, č. j. PPR-54805-6/ČJ-2024-990450, změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí a ve zbytku je potvrdil. Změnou výroku odstranil nepřesnost spočívající v tom, že prvostupňové rozhodnutí nesprávně spojovalo vyslovení viny žalobce pro trestný čin podle § 124d odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „*trestní zákon*“), až s rozsudkem z roku 2017. Žalovaný výslovně uvedl, že žalobce byl pro tento trestný čin pravomocně uznán vinným již rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, č. j. 7 T 10/2012-9896, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2015, sp. zn. 6 To 62/2015. Zároveň však setrval na závěru, že desetiletá doba podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních počala běžet až ode dne 7. 6. 2017, kdy nabyl právní moci rozsudek, kterým byl žalobci uložen konečný souhrnný trest.

[4] Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že

a) Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, č. j. 7 T 10/2012-9395 (dále také jen „*rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2014*“), byl žalobce uznán vinným mimo jiné trestnými činy poškození cizích práv a podvodu; byl mu uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců s podmíněným odkladem. Výroky o vině nabyly právní moci dne 15. 9. 2014 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2014, sp. zn. 6 To 29/2014 (viz také rozhodnutí žalovaného, str. 2 až 3 a 6);

b) Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, č. j. 7 T 10/2012-9896 (dále také jen „*rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015*“), byl žalobce uznán vinným mimo jiné trestným činem porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 trestního zákona. Rozsudek nabyl ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2015, sp. zn. 6 To 62/2015, v uvedeném výroku o vině právní moci dne 2. 11. 2015 (srov. též rozhodnutí žalovaného, str. 2 až 3 a 6 až 8).

c) Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 2. 11. 2016, sp. zn. 5 Tdo 601/2016, byly z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, č. j. 7 T 10/2012-9896, zrušeny výroky o vině pod body 2, 3 a 4 a výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu; současně byl zrušen i výrok rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2015, sp. zn. 6 To 62/2015, o uložení souhrnného trestu. Výrok o vině pod bodem 1 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, č. j. 7 T 10/2012-9896, týkající se trestného činu podle § 124d odst. 1 trestního zákona, nebyl dotčen (srov. rozhodnutí žalovaného, str. 6 až 8).

d) Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2017, č. j. 7 T 10/2012-10460 (dále také jen „*rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2017*“), který nabyl právní moci dne 7. 6. 2017, byl žalobci uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let s dohledem, dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu obchodování se zbraněmi a jejich prodeje na dobu tří let a trest propadnutí věci. Souhrnný trest byl

pokračování

uložen za trestné činy, jimiž byl žalobce uznán vinným pravomocnými výroky rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2014, č. j. 7 T 10/2012-9395, a výrokem o vině pod bodem 1 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, č. j. 7 T 10/2012-9896 (viz rozhodnutí žalovaného, str. 2 až 3 a 7 až 8).

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“). Namítal zejména, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2017 není pro posouzení bezúhonnosti rozhodný, protože neobsahuje výrok o vině. Jediným rozhodnutím, které podle něj splňuje podmínky § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních, je rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2014, jehož výroky o vině nabyly právní moci dne 15. 9. 2014. Dále namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, nezákonnost opatřování trestních rozsudků nad rámec opisu z evidence Rejstříku trestů a dovozoval, že desetiletou dobu podle zákona o zbraních je třeba v souvislosti se souhrnným trestem chápat obdobně jako zkušební dobu dle trestních předpisů a započítat do ní dobu, která již uplynula od roku 2014.

[6] Městský soud rozsudkem ze dne 8. 10. 2025, č. j. 8 A 10/2025-54, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že se žalovaný odvolacími námitkami dostatečně zabýval a jeho rozhodnutí proto nebylo nepřezkoumatelné (odst. 71 rozsudku městského soudu). Nepřisvědčil ani žalobcově námitce o analogii doby podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních se zkušební dobou podmíněného odsouzení ve smyslu § 82 odst. 5 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 (odst. 72 až 75 rozsudku městského soudu). Důvodnou však shledal klíčovou námitku, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2017 nebylo rozhodováno o vině žalobce, nýbrž pouze o souhrnném trestu. Městský soud uzavřel, že pro účely § 22 zákona o zbraních je rozhodné datum právní moci výroku o vině, nikoli datum pozdějšího rozhodnutí o trestu. Za rozhodný proto považoval rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2014, který nabyl právní moci dne 15. 9. 2014 (odst. 78 až 84 rozsudku městského soudu).

[7] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále „*stěžovatel*“) kasační stížnost. Kasační stížnost opřel o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Podle stěžovatele musí být pro posouzení bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních známa nejen otázka viny, ale i pravomocně uložený trest; teprve podle něj lze určit, zda se uplatní doba pro posuzování bezúhonnosti v délce tří, pěti nebo deseti let. Stěžovatel proto trval na tom, že rozhodným okamžikem pro posouzení žalobcovy žádosti – a tedy i celé nynější věci – je právní moc rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2017, kterým byl uložen souhrnný trest. Odkázal v tomto směru také na § 122 odst. 1 trestního řádu, který upravuje náležitosti odsuzujícího rozsudku, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2025, č. j. 1 As 168/2025-44.

[9] Stěžovatel dále namítl, že městský soud nezohlednil další pravomocné uznání viny žalobce z roku 2015. Pokud by měl být klíčový výrok o vině, pak podle stěžovatele nemohl být bez dalšího rozhodný pouze rok 2014; bylo třeba zabývat se i výrokem o vině z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015, který nabyl právní moci dne 2. 11. 2015, a který zůstal v relevantní části v právní moci i po zásahu Nejvyššího soudu. Tato okolnost podle stěžovatele mohla mít vliv na výsledek řízení a městský soud se s ní nevypořádal.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Setrval na názoru, že rozhodná doba začala běžet již od právní moci rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2014. Argumentace stěžovatele opírající se o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové

z roku 2017, který v tomto směru považuje stěžovatel za rozhodný, by podle žalobce fakticky prodlužovala zákonem stanovenou desetiletou dobu, po kterou jej nebylo možné považovat dle zákona o zbraních za bezúhonného, na téměř třináct let. K odkazu stěžovatele na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015 žalobce uvedl, že jde o argumentaci, k níž by Nejvyšší správní soud neměl přihlížet, neboť správní orgány po celou dobu řízení stavěly svá rozhodnutí na právní moci rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2017. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 109 odst. 5 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a splnění podmínek řízení. Konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a za stěžovatele jedná osoba s příslušným vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost **je důvodná.**

[13] Podle § 18 odst. 1 písm. f) zákona o zbraních příslušný útvar policie vydá zbrojní průkaz fyzické osobě, která je bezúhonná. Podle § 18 odst. 2 téhož zákona *příslušný útvar policie žádost o vydání zbrojního průkazu zamítne, jestliže žadatel nesplňuje některou z podmínek uvedených v odstavci 1.*

[14] Podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních se za bezúhonného podle tohoto zákona *nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky.*

[15] Mezi účastníky řízení není sporné, že trestné činy, jimiž byl žalobce pravomocně uznán vinným, jsou „*jinými úmyslnými trestnými činy*“ ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Sporné je, od jakého okamžiku běží desetiletá doba podle tohoto ustanovení v situaci, kdy výroky odsuzujícího rozsudku o vině nabyly právní moci v letech 2014 a 2015, avšak konečný souhrnný trest byl uložen až rozsudkem z roku 2017.

[16] Nejvyšší správní soud předně nepřisvědčuje hlavní kasační námitce stěžovatele, že desetiletá doba podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních počala běžet až dne 7. 6. 2017, kdy nabyl právní moci rozsudek, kterým byl žalobci uložen souhrnný trest.

[17] Již jazykové znění § 22 odst. 1 zákona o zbraních vychází z toho, že za bezúhonného se nepovažuje ten, kdo byl „*pravomocně uznán vinným*“ tam uvedeným trestným činem. Tato zákonná formulace klade důraz na pravomocné vyslovení viny. Navazující formulaci „*od právní moci rozsudku*“ je proto třeba vykládat v kontextu celé věty, tedy jako odkaz na právní moc rozsudku, kterým byla vyslovena vina, nikoli automaticky jako odkaz na pozdější rozhodnutí, jímž byl „*pouze*“ změněn či nahrazen výrok o trestu.

[18] Tento výklad odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 27. 11. 2025, č. j. 1 As 168/2025-44, odst. [12], zdejší soud uvedl, že pod pojmem „*odsuzující rozsudek*“ se rozumí rozsudek, jímž soud ve výroku o vině vyslovil vinu, a že termín „*odsouzení*“ je v podstatě „*synonymum vyslovení viny*“. V odst. [13] až [15] téhož rozsudku Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že pro posouzení bezúhonnosti podle § 22 zákona o zbraních není rozhodující

pokračování

„procesní cestá“, již bylo rozhodnutí o vině dosaženo: „Z hlediska posouzení bezúhonnosti tak není rozhodující, jakou procesní cestou bylo rozhodnutí o vině dosaženo, nýbrž zda existuje pravomocný odsuzující rozsudek. [...] Podstatné tak je, že soud ve výroku pravomocně vysloví vinu obviněného“.

[19] Uvedený závěr navazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 8 Ads 222/2020-46, č. 4116/2021 Sb. NSS. V jeho odst. [14] kasační soud vyložil, že odsuzující rozsudek je rozsudek, kterým byla ve výroku o vině vyslovena vina. V odst. [15] téhož rozsudku rozlišil mezi odsouzením jako takovým a fikcí neodsouzení; samotná skutečnost odsouzení není zaházením ani jinou fikcí odstraněna. V odst. [19] pak soud výslovně uvedl již shora zmíněnou tezi, že odsouzení je v podstatě „synonymum vyslovení viny“. Shodně v rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Ads 477/2020-36, odst. [16], Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek č. j. 8 Ads 222/2020-46 uvedl, že zásadní je pravomocný závěr trestního soudu o tom, že dotčená osoba spáchala trestný čin; forma, jakou trestní soud konstatuje vinu, není podstatná.

[20] Stěžovatel sice poukazuje na § 122 odst. 1 trestního řádu, podle jehož věty první odsuzující rozsudek musí obsahovat i výrok o trestu: *Odsuzující rozsudek musí obsahovat výrok o trestu s uvedením zákonných ustanovení, podle nichž byl trest vyměřen, nebo podle nichž bylo od potrestání upuštěno, a jde-li o podmíněné upuštění od potrestání s dohledem, též výrok o stanovení zkušební doby a jejím trvání.* Toto ustanovení však upravuje náležitosti odsuzujícího rozsudku v trestním řízení. Nelze z něj dovodit, že pro účely § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních musí být počátek zákonné doby vždy posunut až na právní moc pozdějšího rozsudku, kterým byl v důsledku souběhu pouze nově uložen souhrnný trest. Takový výklad by byl v rozporu s tím, že § 22 odst. 1 zákona o zbraních vychází z pravomocného uznání viny.

[21] Tím Nejvyšší správní soud nijak nepopírá význam uloženého trestu. Uložený trest je totiž významný pro určení délky doby, po kterou se osoba za bezúhonnou nepovažuje. Právě podle druhu a výměry trestu zákon rozlišuje tříletou, pětiletou a desetiletou dobu podle § 22 odst. 1 písm. c) bodů 1 až 3 zákona o zbraních. Tento účel odstupňování dob podle uloženého trestu Nejvyšší správní soud zdůraznil například v rozsudku ze dne 8. 1. 2026, č. j. 22 As 193/2025-58, odst. [24]. Z toho však neplyne, že právní moc pozdějšího rozhodnutí (výroku) o trestu sama o sobě určuje počátek běhu této doby.

[22] Specifikem nyní posuzované věci je, že „konečný“ souhrnný trest byl žalobci uložen až v roce 2017, tedy po právní moci výroků o vině obsažených v rozsudcích Krajského soudu v Hradci Králové z let 2014 a 2015. Pro posouzení splnění podmínek pro vyhovění žalobcově žádosti podané v roce 2024 však již byl trest znám. Jeho výměra určila, že se měla aplikovat desetiletá doba podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních. Počátek této doby se však vázal k právní moci relevantního výroku o vině (viz níže), nikoli k právní moci pozdějšího rozsudku ukládajícího souhrnný trest.

[23] Tento závěr odpovídá i povaze souhrnného trestu. Podle § 35 odst. 2 trestního zákona, který byl aplikován v případě souhrnného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2017, soud při uložení souhrnného trestu zruší výrok o trestu z dřívějšího rozsudku a rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující. Výrok o vině tím však není dotčen, pokud není zrušen samostatně. Obdobně je souhrnný trest upraven nyní v § 43 odst. 2 trestního zákoníku. Daný rozsudek z roku 2017 proto nezakládal nové pravomocné uznání viny žalobce; v tomto směru vycházel z již pravomocných výroků, respektive rozhodnutí o vině.

[24] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel i správní orgán prvního stupně pochybili, pokud za počátek desetileté doby podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních považovali až den 7. 6. 2017. V této části byl právní názor městského soudu správný.

[25] Městský soud však správný obecný závěr neaplikoval důsledně. Pokud je pro počátek desetileté doby rozhodná právní moc výroku o vině, nelze vycházet pouze z prvního pravomocného výroku o vině z roku 2014 a pominout další výrok o vině, jehož právní moc nebyla zpochybněna, konkrétně dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015.

[26] Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2015, č. j. 7 T 10/2012-9896, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 11. 2015, sp. zn. 6 To 62/2015, pravomocně uznán vinným mimo jiné trestným činem porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 trestního zákona. Tento výrok o vině pod bodem 1 zůstal v právní moci i po usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 11. 2016, sp. zn. 5 Tdo 601/2016; zrušeny byly výroky o vině zde zmíněného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové pod body 2 až 4 a výrok o trestu (viz výše odst. [4]; také rozhodnutí stěžovatele, str. 6 až 8; vyjádření stěžovatele k žalobě, str. 5 až 7; rozsudek městského soudu, odst. 20 až 22).

[27] Městský soud sice existenci trestních rozhodnutí z roku 2015 (uvedených výše v odst. [26]) v rekapitulační části rozsudku popsal, avšak jejich právní význam pro běh desetileté doby nevyhodnotil. Naopak v odst. 81 svého rozsudku uvedl, že konečný souhrnný trest z roku 2017 byl uložen „*výhradně za skutek, o jehož vině bylo pravomocně rozhodnuto již v roce 2014*“. Tento závěr však neodpovídá obsahu rozsudku z roku 2017 ani správního spisu. Souhrnný trest z roku 2017 byl uložen za trestné činy, jimiž byl žalobce uznán vinným jak rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2014, tak stále pravomocným výrokem o vině rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015 (k výrokům, jejichž právní moc nebyla dotčena rozhodnutími Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího soudu, blíže opět odst. [4] výše, resp. rozhodnutí stěžovatele, str. 2 až 3 a 7 až 8; srov. rozsudek městského soudu, odst. 47, 57 a 81).

[28] V tomto aspektu tedy městský soud věc nesprávně právně posoudil. Městský soud vyšel ze správné právní premisy, že rozhodná je právní moc výroku o vině, nikoli právní moc pozdějšího výroku o trestu. Toto východisko však nesprávně aplikoval pouze na výrok o vině dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2014, a nikoli též na výrok o vině dle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015. V tomto smyslu městský soud nevysvětlil, proč by zmíněný výrok o vině z roku 2015 neměl být pro posouzení žalobcovy bezúhonnosti relevantní.

[29] Důsledek uvedeného pochybení je pro výsledek věci zásadní. Od právní moci výroků o vině z roku 2014, která nastala dne 15. 9. 2014, uplynulo deset let dne 15. 9. 2024. Žalobce podal žádost dne 16. 9. 2024. Pokud by existovala pouze tato odsouzení, nemohla by již sama o sobě bránit závěru o bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních. Výrok o vině z roku 2015 však nabyl právní moci až dne 2. 11. 2015 (a tato právní moc i nadále trvala a nebyla dotčena rozhodnutími o opravných prostředcích). Desetiletá doba ve vztahu k tomuto výroku o vině proto ke dni vydání rozhodnutí stěžovatele dne 12. 12. 2024 neuplynula.

[30] Při existenci více relevantních pravomocných „uznání viny“ musí být podmínka bezúhonnosti z logiky věci splněna ve vztahu ke všem z nich. Jinak řečeno, žadatele (zde žalobce) lze považovat za bezúhonného až tehdy, pokud zákonem stanovená doba uplynula u všech relevantních odsouzení, kterých se dotýká § 22 odst. 1 zákona o zbraních. V nynější věci tomu tak ke dni vydání rozhodnutí stěžovatele nebylo.

[31] Žalobce v této souvislosti namítal, že kasační argumentaci stěžovatele opřenou o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015 nelze zohlednit, neboť se správní orgány v řízení opíraly především o rok 2017, potažmo o argumentaci odvíjející se od uložení

pokračování

souhrnného trestu rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2017. Tomuto tvrzení Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje.

[32] Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015 však není novou skutečností ve smyslu tohoto ustanovení. Byl součástí správního spisu, stěžovatel jej výslovně zmiňoval ve svém rozhodnutí, kde uvedl, že výrok o vině pod bodem 1 dle tohoto rozsudku zůstal zachován. Stěžovatel na něj poukazoval také ve vyjádření k žalobě a následně v kasační stížnosti (srov. rozhodnutí stěžovatele, str. 2 až 3 a 6 až 8; vyjádření stěžovatele k žalobě, str. 4 až 7; kasační stížnost, str. 2 až 3 a 6 až 8). Nejde tedy o situaci, kdy by stěžovatel doplňoval skutková zjištění až v řízení o kasační stížnosti. Jde o právní posouzení skutečnosti, která byla ve spise doložena, byla účastníkům známa a byla reflektována ve správním rozhodnutí. Otázka roku 2015 se navíc ve svém důsledku dotýká žalobního bodu týkajícího se počátku běhu desetileté doby podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních. Jestliže žalobce tvrdil, že rozhodným okamžikem je právní moc výroku o vině z roku 2014, bylo nutno posoudit i to, zda neexistuje pozdější relevantní výrok o vině, od něhož desetiletá doba dosud neuplynula.

[33] Nejvyšší správní soud si je vědom obecného pravidla, že správní soudy nemohou nahrazovat zcela chybějící důvody správních rozhodnutí, respektive že správní orgán nemůže nedostatky odůvodnění svého rozhodnutí dodatečně zhojit až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí ani v řízení o kasační stížnosti (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, z 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, a z 26. 4. 2024, č. j. 8 As 53/2023-56, odst. [39]). O takovou situaci však v nynější věci nejde. Stěžovatel ve svém rozhodnutí ze skutkového i právního hlediska pracoval rovněž s výrokem o vině z roku 2015; pochybil „pouze“ v tom, že za počátek desetileté doby nesprávně považoval až právní moc rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové o souhrnném trestu z roku 2017. Nejvyšší správní soud proto nenahrazuje zcela absentující důvody správního rozhodnutí, nýbrž koriguje nesprávné právní posouzení v rámci skutkového a právního základu, který zde byl již ve správním řízení.

[34] Tento postup je možný i proto, že posouzení bezúhonnosti podle § 22 zákona o zbraních je formalizované a správní orgány zde nedisponují správním uvážením. Nejvyšší správní soud ve vztahu k odnětí zbrojního průkazu a podmínce spolehlivosti podle zákona o zbraních uvedl, že rozhodující ustanovení nedávají správnímu orgánu volnost ani ve smyslu správního uvážení, ani při výkladu neurčitého právního pojmu (rozsudek ze dne 20. 1. 2023, č. j. 5 As 48/2022-29, odst. [15], [18], [19] a [22]). Stejná formalizovaná logika se uplatní i při vydání zbrojního průkazu: není-li splněna podmínka bezúhonnosti podle § 22 zákona o zbraních, správní orgán žádost podle § 18 odst. 2 téhož zákona zamítne.

[35] S ohledem na výše uvedené je tedy třeba kasační stížnost považovat ve smyslu kasačních námitek za důvodnou. Ačkoli Nejvyšší správní soud považuje základní úvahu městského soudu [nutnost odvíjet doby dle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních od rozhodnutí o vině, nikoli rozhodnutí o trestu] za správnou, musel s ohledem na nezohlednění skutečností vyplývajících z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2015 některé jeho závěry korigovat.

[36] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že žalobce v žalobě uplatnil i další námítky. Některé z nich městský soud vypořádal, zejména námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a argumentaci analogií se zkušební dobou podmíněného odsouzení. Další námítky však vzhledem ke svému zrušujícímu závěru již neposuzoval v plném rozsahu. V dalším řízení proto městský soud vypořádá všechny žalobní námítky, které budou nadále relevantní pro posouzení zákonnosti rozhodnutí stěžovatele.

[37] Nejvyšší správní soud zároveň nemohl po zrušení rozsudku městského soudu sám rozhodnout o žalobě, jak vyplývá z nyní účinného znění § 110 odst. 2 s. ř. s., a to s ohledem na čl. XI bod 3 zákona č. 314/2025 Sb. (kterým byl s. ř. s. novelizován), podle něhož se kasační stížnosti podané přede dnem nabytí účinnosti čl. X a XI tohoto zákona projednají podle s. ř. s. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Kasační stížnost byla podána dne 18. 11. 2025, tedy před 1. 1. 2026. Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025 mohl Nejvyšší správní soud po zrušení rozhodnutí krajského soudu sám podle povahy věci rozhodnout pouze v taxativně vymezených případech, zejména o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti. Toto znění § 110 odst. 2 s. ř. s. však neumožňovalo, aby Nejvyšší správní soud po zrušení rozsudku krajského soudu sám o žalobě rozhodl. Proto Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 1 s. ř. s., rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[38] V dalším řízení je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Městský soud tedy vyjde z toho, že pro počátek desetileté doby podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbráních je rozhodná právní moc výroku o vině, nikoli právní moc pozdějšího rozsudku o souhrnném trestu. Zároveň však musí zohlednit i pravomocný výrok o vině z roku 2015, od jehož právní moci dne 2. 11. 2015 ke dni vydání rozhodnutí stěžovatele dne 12. 12. 2024 deset let neuplynulo.

[39] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Městský soud proto v novém rozhodnutí rozhodne také o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2026

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu